

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Niemcy/Komisja**(Sprawa T-229/17)**

(2017/C 195/50)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller, oraz adwokaci M. Winkelmüller, F. van Schewick i M. Kottmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/133 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane – Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017 L 21, s. 113),
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (EU) 2017/145 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych – Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych – Specyfikacja” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 (Dz.U. 2017 L 22, s. 62),
- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2017 C 76, s. 32) w zakresie, w jakim odnosi się do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane – Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie”,
- stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2017 C 76, s. 32) w zakresie dotyczącym normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych – Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych – Specyfikacja”,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych przepisów proceduralnych

Republika Federalna Niemiec podniosła, że przy wydawaniu zaskarżonych decyzji Komisja naruszyła zasadnicze przepisy proceduralne ustanowione w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 305/2011⁽¹⁾. Komisja nie przedstawiła sprawy komitetowi ustanowionego na mocy art. 5 dyrektywy 98/34/WE⁽²⁾, przewidziana konsultacja z właściwymi europejskimi organami normalizacyjnymi jest błędna i zaskarżone decyzje nie zostały wydane „w świetle opinii” komitetu ustanowionego na podstawie art. 5 dyrektywy.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podniosła, że zaskarżone decyzje naruszają obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ nie odnoszą się one do centralnej kwestii, czy dane normy zharmonizowane spełniają wymagania określone w odpowiednim mandacie i gwarantują dochowanie podstawowych wymogów dotyczących obiektów budowlanych. Wynika z tego, że ani Republika Federalna Niemiec, ani Sąd nie mogą stwierdzić, na jakich zasadniczych względach prawnych i faktycznych oparła się Komisja.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają materialne przepisy rozporządzenia (UE) nr 305/2011.

- Po pierwsze zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają art. 17 ust. 5 akapit pierwszy i 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011, ponieważ wbrew wskazanym przepisom Komisja nie zbadała, w jakim zakresie dane normy zharmonizowane są zgodne z wymaganiami określonymi w odpowiednim mandacie i w związku z tym nie dostrzegła, że w rzeczywistości brak jest owej zgodności.
- Po drugie zaskarżone decyzje i zaskarżony komunikat naruszają art. 18 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 1 i ust. 2, a także art. 17 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 305/2011. Komisja nie dostrzegła, że rozpatrywane normy nie zawierają postępowań i kryteriów oceny właściwości w odniesieniu do wskazania tak zwanych innych substancji niebezpiecznych i w związku z tym były niepełne w odniesieniu do istotnej cechy produktów budowlanych, a zatem prowadzą do ryzyka niedochowania podstawowych wymogów obiektów budowlanych.
- Wreszcie, przy wydawaniu zaskarżonych aktów Komisja dopuściła się dalszego błędu w ocenie poprzez brak uwzględnienia możliwości wynikającej z art. 18 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 305/2011, polegającej na opatrzeniu odniesienia do zharmonizowanej normy w Dzienniku Urzędowym proponowanym przez skarżącą zastrzeżeniem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2011 L 88, s. 5).

⁽²⁾ Dyrektywa 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniająca dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. 1998 L 217, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2017 r. – Siberian Vodka/EUIPO – Friedr. Schwarze (DIAMOND ICE)

(Sprawa T-234/17)

(2017/C 195/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Siberian Vodka AG (Herisau, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat O. Bischof)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Friedr. Schwarze GmbH & Co. KG (Oelde, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „DIAMOND ICE” – rejestracja międzynarodowa nr 1 211 695

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2017 r. w sprawie R 1171/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 lutego 2017 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1171/2016-4;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.